

Willy Vlautin

Lean on Pete

ROMAN

Vertaald door
Rob van Erkelens

MEULENHOF

Toen ik die ochtend wakker werd was het nog behoorlijk vroeg. De zomer was net begonnen en vanwaar ik lag in mijn slaapzak kon ik uit het raam kijken. Er waren vrijwel geen wolken en de hemel was helder en blauw. Ik keek naar de polaroid die ik aan de muur bij mijn slaapplaats had gehangen. Mijn tante en ik staan erop, en we zitten aan een rivier; zij heeft een zwempak aan. Ze is de zus van mijn vader en ze lijkt op hem, met zwart haar en zwarte ogen en ze is erg dun. Op de foto heeft ze een blikje drinken in haar hand en ze glimlacht en ik zit naast haar. Ze heeft haar arm om me heen. Mijn haar is nat en ik glimlach. Dat was de tijd dat we allemaal in Wyoming woonden. Maar ik had haar vier jaar niet meer gezien en ik wist niet eens meer waar ze woonde.

Mijn vader en ik waren net verhuisd naar Portland, Oregon, en daar zaten we al een week. We kenden er niemand. Twee dagen voor het einde van mijn schooljaar laadden we de truck in en vertrokken uit Spokane. We namen onze keukentafel mee en vier stoelen, borden en potten en pannen, onze kleren, de televisie, en mijn vaders bed. De rest lieten we achter.

We waren geen van beiden ooit in Portland geweest. Het was omdat mijn vader een man kende die hem had verteld dat er een vacature was voor een vorkheftruckchauffeur bij Willig Transport. Hij solliciteerde en kreeg de baan. Ze voerden het sollicitatiegesprek met hem over de telefoon en ze gaven hem de baan meteen omdat hij op dat moment vorkheftruckchauffeur was bij TNT Transport in Rock Springs en dat soort werk al jaren had gedaan. Een paar dagen woonden we in een motel, toen huurde hij een huis voor ons vlak bij waar hij werk-

te. Ik weet niet zeker waarom hij weg wilde uit Spokane. Ik zei tegen hem dat ik niet wilde gaan, ik smeekte hem om niet te gaan, maar hij zei dat hij liever naar de gevangenis ging en elke dag in elkaar werd geramd dan nog één dag langer in een hol als Spokane te blijven.

Het huis dat we huurden had twee slaapkamers. Er was een keuken met een elektrisch gasfornuis en een ijskast, en er was nog een kamer die leeg was, op een televisie na die we op een stoel zetten. Er was een badkamer met een bad, een wastafel en een wc, en er was een achterkamer waar je dingen kon opbergen en waar een afvoer was en elektriciteit zodat je er een wasmachine en een droger zou kunnen neerzetten als je die zou hebben.

Ons huis stond in een buurt met kleine, vervallen huizen vlak bij een woonwagenkamp. De huizen waren gebouwd in de jaren veertig. Het heette Delta Park. Langs de straten stonden bomen en we hadden een achtertuin. Omdat het een echt huis was, beloofde mijn vader dat we een barbecue zouden krijgen en daarna een hond. Die barbecue kon me niet zo veel schelen maar een hond wilde ik echt heel graag en ik hoopte dat ik er deze keer een zou krijgen.

Ik bleef nog een tijdje liggen en probeerde weer in slaap te vallen, maar dat lukte niet dus stond ik op. Ik trok een korte broek aan en een flanellen shirt en mijn hardloopschoenen. Het was zaterdag en de meeste auto's in de buurt stonden nog geparkeerd voor hun huizen toen ik vertrok en de straat uit rende.

In plaats van linksaf te gaan bij de avondwinkel zoals ik de andere dagen had gedaan, sloeg ik rechtsaf en rende onder een spoorbrug door. Ik bleef de weg volgen en rende langs een rij pakhuizen, een machinewerkplaats, een sloperij en een winkel in auto-onderdelen. Ik rende verder en ging onder een tweede brug door en toen ik daar onderuit kwam, zag ik in de verte een paardenrenbaan liggen. Ik had er nog nooit een gezien, en

de enige keer dat ik paarden had gezien, behalve op televisie, was toen ik een keer naar een rodeo was gegaan met mijn vader en een paar vrienden van hem. Maar ik had altijd van paarden gehouden. Afgezien van honden zijn het mijn favoriete dieren.

Het was nog niet eens zeven uur in de ochtend, maar aan de achterkant van de renbaan gebeurde al van alles. Het hele gebied was afgeschermd met hekken met kettingen met prikkeldraad er bovenop. Er waren minstens tien enorme gebouwen waar de paarden in stonden. Ik kon het allemaal vanaf de weg zien. Het terrein strekte zich kilometers ver uit en van alle kanten kwamen en gingen er mensen en paarden.

Ik rende langs het hek op een tweebaansweg. Ik kwam langs een ijzerwarenwinkel waar twee sproeiwagens stonden met 'Portland Meadows' erop geschilderd. Ik zag twee mannen die aan het lassen waren en een monteur die aan een truck werkte. Ik liep langs de centrale drafbaan en zag er paarden op rennen. Toen kwam ik bij de hoofdtribune. Voor het gebouw lag een enorm leeg parkeerterrein. Het gebouw zelf was oud en wit en groen. Op de voorkant stond 'Portland Meadows' in enorme rode neon letters, met een galopperend neon renpaard ernaast.

Ik hield op met rennen en liep naar het gebouw, naar de ingang met grote glazen deuren, maar ik ging niet naar binnen. Ik rustte even uit, deed daarna veertig push-ups en begon weer te rennen.

Na een paar kilometer stopte ik bij een grote rivier. Langs de oevers lagen steigers, met boten en rijen woonboten. Ik ging zitten en keek naar een sleepboot die een vracht duwde en ik zag een speedboot en een rode zeilboot en er scheurden een paar jetski's langs die achter elkaar aan zaten.

Ik deed wat rekoefeningen en rende toen losjes en zonder haast terug naar het huis. Toch was ik tegen de tijd dat ik daar aankwam doodmoe. Ik ging door de voordeur naar binnen en

liep naar de keuken en daar zag ik een vrouw die ik niet eerder had gezien. Ze maakte eieren met bacon klaar en had alleen maar een T-shirt en een onderbroek aan.

‘Wie bent u?’ vroeg ik.

Ze draaide zich om en glimlachte. ‘En wie ben jij?’ vroeg ze. Ze was oud, misschien ergens in de veertig. In een asbak op de keukentafel lag een sigaret te branden, en ze liep ernaartoe.

‘Ik ben Charley Thompson.’

‘Jij bent Rays zoon?’ zei ze en nam een trekje van de sigaret.

‘Ja,’ zei ik. Je kon haar tepels door haar shirt zien prikken. Haar onderbroek was zwart, en bijna doorschijnend. Ze had rood haar en sproeten over haar hele gezicht. Ze was niet knap.

‘Je lijkt precies op hem,’ zei ze.

‘Maar ik word langer,’ zei ik.

‘O ja?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik ben nu al bijna net zo lang als hij.’

‘Ik ben ontbijt aan het maken,’ zei ze. ‘Wil je ook iets?’

‘Waar heb je het eten gehaald?’

‘Ik heb je vader naar de winkel gestuurd. Het enige wat jullie in de ijskast hadden staan was bier, melk en cornflakes. Die zijn vast van jou.’

‘Ja,’ zei ik.

‘Je hoeft cornflakes niet in de ijskast te bewaren, hoor.’

‘Er zitten hier kakkerlakken.’

Ze knikte, en ging toen verder met het ontbijt.

‘Ik pak even een glas water, oké?’

‘Het is toch jouw huis?’ zei ze, ze keek achterom en glimlachte.

Ik wist niet wat ik ervan moest denken maar ik had honger. Ik pakte een glas water, ging aan tafel zitten en wachtte. Na een tijdje kwam mijn vader in zijn onderbroek de badkamer uit, liep de keuken in, pakte een biertje uit de ijskast en ging zitten. Hij nam een pakje sigaretten van tafel en stak er een op.

‘Je hebt kennism gemaakt met Lynn?’ vroeg hij en geeuwde.

Ik knikte.

Lynn keek om en glimlachte naar hem.

‘Ze is secretaresse op het hoofdkantoor van mijn werk.’ Hij opende zijn bier en nam een slok. ‘Heb je ver gerend?’

‘Best ver. Wist je dat er verderop een paardenrenbaan is?’

‘Ik ben er wel eens voorbijgereden,’ zei hij.

‘Toen ik er langskwam, waren ze aan het trainen. Volgens mij heb ik wel vijftig paarden gezien.’

Mijn vader liet zich in zijn stoel zakken en zei niks meer. Hij zat naar de vrouw te kijken en te roken. Hij was één meter tachtig of zo en mager en hij had zwart haar. Het was achterovergekamd en nat. Zijn borstkas zag er een beetje uit alsof er een soort deuk in zat, en hij had een groot litteken op zijn been van toen hij zich had gebrand aan een motor. Maar hij had een goed gezicht, het was vriendelijk en hij had donkerblauwe ogen en hij glimlachte vaak. Iedereen vond hem knap.

Lynn stond met haar rug naar ons toe. Haar kont hing uit haar onderbroek en ik keek naar haar benen en op haar enkel zat een tatoeage van een bloem, en uit die bloem kwam een soort slang.

We ontbeten met z’n allen aan tafel. Ik keek steeds naar haar en moest denken aan haar ondergoed en aan haar tepels die door haar shirt heen prikten en toen leek ze behoorlijk aardig, ze leek oké.

Na het ontbijt gingen ze naar zijn kamer om zich aan te kleden. Mijn vader kwam een paar minuten later naar buiten, ging tegenover me aan tafel zitten en trok zijn laarzen aan.

‘Is zij je nieuwe vriendin?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei hij.

‘Maar wordt ze dat?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik vind haar leuker dan Marlene.’

‘Marlene was oké.’

‘Ze was gemeen,’ zei ik. ‘En ze kon ook niet koken.’
‘Lynn en ik zijn gewoon collega’s. En bovendien is ze getrouwd.’
‘Ze is getrouwd?’
‘Dat wil zeggen, zij en haar man zijn uit elkaar. Hij schijnt een Samoaan te zijn.’ Hij boog zich naar me toe en fluisterde: ‘Waarschijnlijk hakt hij mijn kop eraf met een machete.’
‘Wat is een Samoaan?’ vroeg ik.
‘Weet je dat niet?’
‘Nee.’
‘Leren ze je dan helemaal niks op school?’
‘Ze leren me bepaalde dingen,’ zei ik.
‘Samoanen zijn grote klootzakken. Soms spelen ze football. Dat zou je moeten weten. Hier en daar lopen een paar profs rond. Ze zijn keihard en ze vechten graag. Ze komen van het eiland Samoa in de Stille Oceaan. Ze zijn zo groot als een berg.’
‘Is hij ook zo groot?’
‘Zij zegt van wel, maar ik heb hem nog nooit gezien. Zij zegt dat hij compleet gestoord is. Iemand op mijn werk zei dat ook.’
‘Denk je dat hij kwaad is?’
‘Lynn zei dat hij bij een stripteasedanseres is ingetrokken, dus wie weet.’
‘Denk je dat hij hier naartoe komt?’
‘Om mij te grazen te nemen, bedoel je?’
‘Ja.’
‘Nee. Hé, ik zeg maar wat, Charley. Hij weet niet waar we wonen. Maak je geen zorgen over die vent, oké?’
‘Oké.’
‘Wat heb je gisteravond gedaan?’
‘Tv gekeken.’
‘Was er iets leuks?’ Hij nam de laatste slok van zijn bier en stak een nieuwe sigaret op.
‘Niet echt.’

Hij haalde zijn portemonnee te voorschijn en gaf me tien dollar.

‘Sorry dat ik je niet meer kan geven.’

‘Ik heb niet meer nodig.’

‘Lukt het vandaag in je eentje?’

Ik knikte en op dat moment kwam Lynn de huiskamer weer binnen, gekleed in een spijkerbroek en een zwart shirt. Haar haar zat in een paardenstaart en ze had donkerrode lippenstift op. Ze liep naar mijn vader toe en hij ging met zijn hand over haar kont en toen vertrokken ze samen.

Ik droeg de televisie naar mijn kamer, ging op mijn slaapzak liggen en keek tot het eind van de middag tv. Toen liep ik naar een hoofdstraat en volgde die tot ik een vrouw en een man tegenkwam die daar wandelden. Ik vroeg of zij wisten of er een bioscoop in de buurt was en die man zei dat ik de weg drie kilometer moest volgen dus deed ik dat.

De bioscoop stond in een buurt van de stad die St. Johns heette. Er waren winkels en cafés, een paar Mexicaanse tacotenten en een apotheek met een ouderwets restaurantje erin. Er was een fietswinkel, een één-dollar-winkel en een winkel voor werkkleding. Ik ging naar een tweedehandsboekenwinkel en een kringloopwinkel van het Leger des Heils, daarna kocht ik een paar taco's en ging tegen de muur van een gesloten kantoor zitten om ze op te eten.

Toen het tijd werd voor de voorstelling van zeven uur ging ik naar binnen en zag twee films. De ene ging over een undercover-spion die wordt achtervolgd door heel Europa en de andere over een groep vrouwen die vast komen te zitten in een grot. De vrouwen waren knap maar het was een horrorfilm en ik kan nooit slapen nadat ik een horrorfilm heb gezien.

Toen ik de bioscoop uit ging was het buiten donker. Ik liep nog een halfuur rond en ging toen weer naar de plek waar ik eerder had gegeten. Ik zag een groep meisjes van mijn leeftijd langskomen, maar ze zagen mij niet. Een van de meisjes had lang blond haar en was echt heel erg knap. Allemaal lachten ze en hadden veel plezier. Niet lang daarna zag ik aan de overkant een gevecht. Twee mannen kwamen uit een café dat Dad's heette en begonnen elkaar te slaan. Ze stonden vlak bij een straat-

lantaarn. De ene man was jong, misschien in de twintig, en de andere zag er oud uit. Hij had grijs haar en een grote kale plek boven op zijn hoofd. De jongere man sloeg de oude man zo hard dat die tegen de grond ging. Allebei droegen ze werkkleding. Ze hadden dezelfde oranje T-shirts aan met dezelfde tekst op de achterkant. Toen schopte die jongere man de oude man tegen zijn hoofd en hij wilde hem nog een keer schoppen maar toen kwamen er mensen uit het café naar buiten en die hielden hem tegen.

Ze duwden hem tegen het raam van het café en hielden hem vast. De oude man stond niet op. Hij bleef stil liggen. Er kwam een oudere vrouw uit het café, ze liep naar hem toe en knielde naast hem. Je kon haar horen huilen en schreeuwen. Ik zat aan de overkant van de straat en keek toe. Er kwam een politieauto aan en daarna een ambulance. Ik keek hoe de dokters aan het werk gingen met de oude man en hem toen in de ambulance legden en wegreden. De jonge man stond er nog steeds, maar hij had inmiddels handboeien om en hij werd achter in een politieauto gezet. Ik bleef kijken tot ze wegreden, toen stond ik op en ging er vandoor. Eerst wandelde ik, maar alles wat ik die avond had gezien had me zenuwachtig gemaakt en voor ik het wist was ik aan het rennen.

Toen ik weer thuis was zorgde ik ervoor dat alle ramen en deuren gesloten waren. Ik deed alle lampen aan, kroop in mijn slaapzak en keek tv met het geluid zacht. Om een uur of drie stond ik op en at een paar kommen cornflakes, en tegen zonsopgang ging ik eindelijk onder zeil.

Toen ik weer wakker werd was het twaalf uur geweest. Ik keek in mijn vaders kamer, maar hij was er niet, en zijn truck stond niet op de oprit. Ik dronk een glas water en deed honderd sit-ups, toen deed ik mijn hardloopkleren aan en ging op weg. Ik sloeg rechtsaf, net als de dag daarvoor, liep onder de